

+

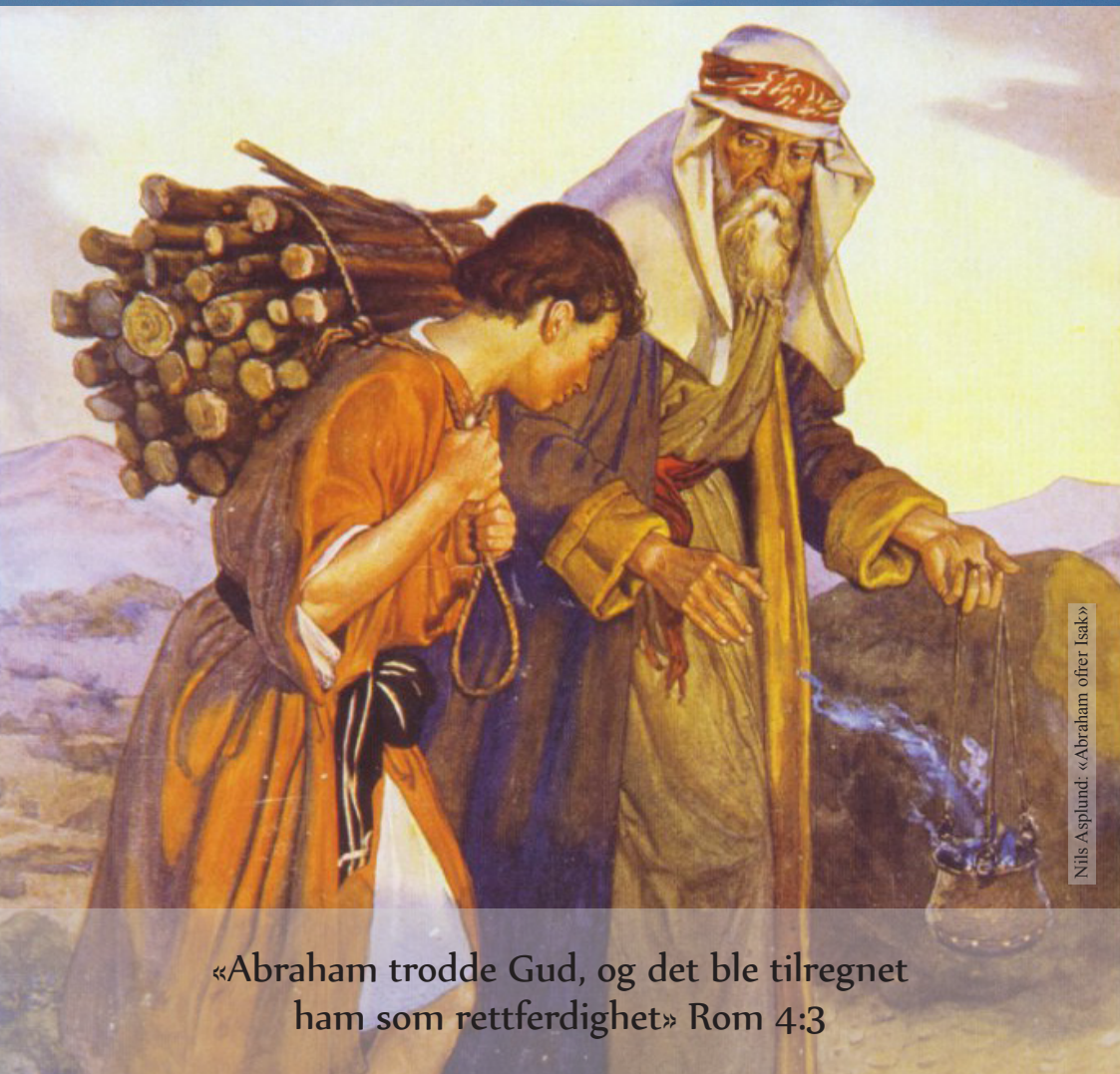
Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 5

MAI 2016

52. ÅRGANG

Nils Asplund: «Abraham offer Isak»

«Abraham trodde Gud, og det ble tilregnet ham som rettferdighet» Rom 4:3

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234

E-post: ingar.gangas@live.no
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Friheten i Kristus

«Til frihet har Kristus frigjort oss.»
Gal 5:1

Synd binder. Jesus frigjør. Hensikt-
en med hans komme til verden var å
kjøpe oss den sanne frihet.

Frihet er å hvile i troen på syndenes
forlatelse i Jesu blod. Å eie en frelst sjel
er Guds barns herlige frihet.

Men frihet er mer. Det er frivillig
og i kjærlighet å være bundet fast til
Kristus. Hans vilje er min lov. Men den
er også min frihet. Gud rår over meg,
jeg bestemmer ikke selv. Jeg hører ham
til med alt hva jeg er og har. Jeg er hans
eiendom – hans tjener – hans trell. Det
er frihet.

Det høres ut som en selvmotsigelse
at frihet er å være bundet fast til Gud.
Men det *er* frihet. En samvittighet bun-
det til Gud er et frigjort menneskes
lykke.

Og frihet er mer. Det er i lydighet
mot hans kall å gå ut og tjene.

Gud har bruk for meg. Men skal jeg
bli brukt må jeg være fri. Det er sikkert
ingenting verden i dag trenger slik som
mennesker som med en indre frihet vil
gå ut og bringe en trellbundet verden
evangeliet om ham som kan sette den
bundne i frihet.

Av Hans Edvard Wisløff

*Fra andaktsboken «Stille stunder
på veien hjem»,
Luther forlag 1977*

Veien til Moria (3)

Av Per Bergene Holm

Offerlammet

Vi har nevnt tidligere at Adam og Eva ikke hadde noen Bibel. Det hadde heller ikke Abraham og hans etterkommere. Og selv etter Mose tid, når Gud lar Moses skrive ned sitt ord, tok det lang tid før folket selv kunne lese og omgås Guds ord jevnlig. Derfor måtte Gud tale til dem gjennom anskuelige handlinger, seremonier, gudstjenester og høytider. Det var folkets Bibel.

Vi kan undre oss over alle disse ofringene, ritualene, underlig detaljerte forskriftene osv. Og vi reagerer kanskje til og med og synes det er en veldig utvendig gudstjeneste. Men dette er ikke gjerninger folket skal gjøre, det er Guds åpenbaring av sin frelse. Det er forkynnelse. Det er som vi leser om nattverden i 1Kor 11: «Så ofte som dere eter av dette brødet og drikker av denne kalken, forkynner dere Herrens død, inntil han kommer». Slik var også

handlingene, ofringene og høytidene i den gamle pakts tid. Det var forkynnelse av Herrens død inntil han selv skulle komme og oppfylle det.

I Salme 40 sier Messias før han trer inn i verden: «Slaktoffer og matoffer har du ikke lyst til – du har boret mine ører – brennoffer og syndoffer krever du ikke. Da sa jeg: Se, jeg kommer, i bokrullen er det skrevet om meg». De forskrifter om brennoffer og syndoffer som står skrevet i bokrullen, de er skrevet om meg, sier Messias. Det er en forskrift for meg, hva jeg skal gjøre: «Å gjøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mitt hjerte».

La oss ha dette i tankene når vi leser Det gamle testamente. Det er *meg* det er skrevet om, sier Jesus.

Da Gud kalte Abraham mens han ennå var i Ur i Kaldea, knyttet han sitt løfte om velsignelse til sønnen han skulle få. Men sønnen lot vente på seg,

Innhold, mai 2016

Friheten i Kristus. Av Hans Edvard Wisløff	side 2
Veien til Moria (3). Av Per Bergene Holm	side 3
Nasjonal frihet. Av Øivind Andersen	side 9
Fra lys til mørke. Av Ingar Gangås	side 10
Møtekalender	side 11
En dypt alvorlig situasjon. Uttalelse fra NLL	side 15
Daniels forsett. Av Konrad Fjell	side 17
Sommersamling på Fossnes	side 19
Stevne på Laberget	side 20

og Abraham fikk Isak på underfullt vis, langt opp i sin alderdom. Hele sønnens unnfangelse og fødsel var et stort under, og Abraham må ha undret seg over hva denne sønnen skulle ha for betydning. Hvorfor skulle han bli født på så spesiell måte, og hva ville Gud med Isak siden han hadde knyttet så store løfter til ham?

Løftet Gud hadde gitt til Abraham om velsignelse, var ikke bare et løfte til Abraham personlig og til hans nærmeste familie, men det var et løfte om at Abraham skulle bli til velsignelse for alle jordens slekter. Men på hvilken måte kunne det skje? Hva skulle Abraham gjøre for å bringe velsignelse til alle jordens slekter? Hva var hensikten med at Gud kalte ham ut fra Ur en dag og ga ham denne sønnen på så underfull måte? Abraham må ha undret seg over hva hans livsoppgave skulle være, som skulle ha en så stor betydning.

Så en dag lyder det til Abraham: «Ta nå din sønn, din eneste, ham som du har så kjær, Isak. Dra til Moria-landet og ofre ham der som brennoffer på et av fjellene, som jeg skal si deg». Abraham skulle ofre ham som var selve pantet på Guds løfte og velsignelse, og som Abraham var knyttet til med hele sin sjel.

Det står at det var en prøve. Men var det bare en prøve, og ikke noe mer, så kunne vel Gud prøvd Abraham på mange andre måter. Men denne prøven har også en langt dyper hensikt.

Hva måtte Abraham tenke? Tok Gud sitt løfte tilbake, tok han velsignelsen fra Abraham, for velsignelsen og løftet var jo knyttet til sønnen Isak? Angret Gud sine løfter på grunn av noen synd hos

Abraham? Var han forkastet av Gud? Eller var det dette offer Abraham var kalt til? Var det til dette offer han hadde fått sin sønn? Skulle Abraham bære fram sin eneste sønn som sonoffer på hele slektens vegne, til soning og velsignelse for alle jordens slekter? Var det til dette han var utvalgt og kalt: å ofre sin førstefødte til soning for slektens synd?

Enhver prøve inneholder en fristelse. Slik også for Abraham. Han var uendelig knyttet til sin sønn som Gud så underfullt hadde gitt ham i hans alderdom. Hvor fristende var det ikke å tviholde på gaven, på sønnen og vike unna Guds befaling. Eller søke som Eva å omtolke Guds ord, slik at det fikk en annen og mer rimelig mening, en mening Abraham kunne leve med. Slik at han slapp offeret. Men Abraham besto prøven. Enda så kjær Isak var for ham. Vi skal legge merke til at ordene Gud bruker til å beskrive Abrahams kjærlighet til sin sønn, er som et ekko av de ordene Gud selv bruker om sin kjærlighet til sin sønn:

«Dette er min sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag» (Mat 3:17). Den prøve Abraham her blir satt på er å gjøre det som Faderen en dag skal gjøre med sin Sønn, ofre ham som brennoffer til soning for all verdens synd, bære forbannelsen og bringe velsignelse til alle jordens slekter.

Men enda Isak var så kjær for Abraham, var Abraham lydig. Abraham satte sin lit fullt og fast til Gud og hvilte i ham og hans råd. Er offeret en del i Guds tukt og slag på grunn av Abrahams synd, så bøyer Abraham

seg under Guds dom. Han flyr ikke fra Gud, men flyr inn i Guds armer også med denne nøden. Er offeret et skritt på kallets vei og del i Guds frelsesplan til velsignelse for hele slekten, så går Abraham villig, enda det skal koste ham det dyreste, hans eneste sønn. Han tviler ikke på Gud, på hans kjærlighet eller visdom, og overlater til Herren å sørge for oppfyllelsen av sine løfter.

Å, jeg undres over en slik tro, en slik fast hvile i Guds ord og løfter. Hva var hemmeligheten i Abrahams tro? Det var Gud selv. Det var Gud som var Abrahams skatt og glede. Abraham hadde lært å hvile i Gud. For Abraham var det umulig å leve uten Gud selv og samfunnet med ham. Derfor forsøkte han ikke å fly fra Guds befaling, men var lydlig. Han vandret med Gud, han hvilte i Gud.

Abraham stod tidlig opp om morgenen og lesste på eslet, og tok med seg to av tjenesteguttene, og Isak, sin sønn. Han kløvde ved til brennofferet, og gav seg på vei til det sted Gud hadde sagt ham.

For de andre var det som om Abraham skulle av sted og tilbe, slik han sikkert hadde gjort så mang en gang før. Og visst gikk Abraham for å tilbe. Han kastet seg tilbedende i Guds armer med sitt offer, sin egen sønn. Hebreerbrevet sier at «han tenkte at Gud også er mektig til å oppvekke fra de døde». Abraham la Isak i Guds hender og holdt fast på løftene han før hadde fått. Så hvilte han i Gud, uten å forstå.

I tre dager er følget på vei, og det ser ikke ut til at de har vekslet så mange

ord. Den tredje dagen får Abraham øye på stedet langt borte. Tjenesteguttene vil ikke kunne forstå det Abraham nå skal gjøre. Kanskje har Abraham, som Jesus i Getsemane, kjent styrke ved å ha dem med seg så langt. Så slapp han å gå hele veien alene med Isak. Men nå må han la dem bli tilbake. Det siste stykket må han gå alene med sin sønn. Ingen kan være vitner til det han nå skal gjøre, for ingen kan forstå dette. Det kan bare Gud i himmelen.

Og Abraham sier til tjenesteguttene: «Bli dere her med eslet, mens jeg og gutten går dit opp for å tilbe, og så kommer vi tilbake til dere». Abraham er fast bestemt på å ofre sin sønn. Han har allerede gjort det i sitt hjerte. Men i dette har han lagt både seg selv og sin sønn i Guds armer, han som alene kan frelse fra døden. Abraham har ikke gitt slipp på Guds løfter om at «i Isak skal nevnes deg en ætt». Kanskje har nettopp disse løftene blitt mer dyrebare for ham enn noen gang. Han binder seg til dem og binder seg dermed til Gud selv. Det er som om troen på Gud og hans løfter vokser jo mer Abraham overgir seg til Gud og hans kall. Jo mer han ikke forstår og ser noen utvei, jo mer blir Gud selv og hans løfter det eneste han har.

Det er slik med troen. Vi sier at det er trosstyrkende når vi ser resultater og erfarer det vi tror. Men det er en stor misforståelse, for da tror vi nettopp ikke. Da ser vi alt for våre øyne og kan ta på det og gripe det med vår forstand. Da slipper vi å tro, da ser vi og forstår. Men «tro er full visshet om det en

Blott din veg

*Blott din veg, o Herre Herre, ei min egen vil jeg gå,
om med roser eller torner du min livsveg tegne må.
For på dine veger, Herre, torner slår i roser ut,
mens på mine egne stier roser torner blir til slutt.*

*Blott din veg om havet bruser eller slumrer godværsklar.
Ingen annen veg i verden sikkerhet og trygghet har.
Går den over jordens høyder eller dypt i dalens favn,
må jeg lukke mine øyne og blott synge om ditt navn.*

*Blott din veg i nattens mørke eller morgenvaktens lys,
alle egne veger leder bort ifra min Faders hus.
Men din veg, hvor bratt og kroket, blir dog jevn og rett for meg,
når du vandrer ved min side og jeg holder meg til deg.*

*Blott din veg, selv om ei alltid jeg kan se at den er din
og i hjertets angst må rope: «Hvorfor ble den vegen min?»
Hvor jeg klynker, hvor jeg klager at den øder livet her,
hold meg enda fast, o Herre, for din veg den rette er.*

*Hold meg fast, selv om jeg engstes, strider mot og viker av
først til høyre, så til venstre – led meg med din kjepp og stav,
til jeg frelst er over Jordan ved din makt og sterke hand
og får løfte seiersmerket der på løftets skjønne strand.*

*Heller motgang, nød og smerte på den veg du fører meg
enn den største fryd og ære på en egen, selvvalgt veg!
Heller fattigdom og sykdom, lidelse av alle slag
på din veg, enn udelt lykke utenfor en enkelt dag.*

*Blott din veg, selv om jeg ikke neste steg for meg kan se;
Du vil selv de blinde lede, og hva mer behøver de?
Underlige, gode trygghet, hvordan livet arter seg:
Gud har også sendt det minste som på vegen møter meg!*

*Blott ditt navn i alt blir æret og din gode vilje skjer,
og ditt rike kommer til oss og går fram i kraft alt mer,
må du velge tid og middel, må du velge veg og sett.
Seiressangen skal dog blive: Herre Gud, din veg var rett!*

Lina Sandell (Jes 42:16). Fra «Korsblomman» 1875

håper, overbevisning om ting en ikke ser». Med troen er det som Christian Scriver sier at den er sterkest når den troende selv synes at han slett ikke har noen tro, men bare må klynge seg til Guds løfter. For da er troen en tro uten feste i noe annet enn Gud selv og hans ord. Og da først tror en i sannhet, når en tror Gud for Guds egen skyld og for hans ords skyld, uten å se.

Abraham tar så veden til brennofferet og legger det på Isak, sin sønn. Selv tar han ilden og kniven i hånden, og så går de sammen, de to. Da tar Isak til orde og sier til sin far Abraham: «Du far! Og han sier: Ja, gutten min! Han sa: Se, her er ilden og veden, men hvor er lammet til brennofferet?»

Isak har nok lenge savnet lammet til brennofferet, men har kanskje tenkt at Abraham har en løsning på det problemet underveis. Men nå er de snart framme og det er ikke noe lam, og da blir spørsmålet påtrengende. Hvor er lammet til brennofferet? Abraham svarte: «Gud vil selv utse seg lammet til brennofferet, min sønn!»

Guds egen befaling var klar, det var Isak Gud hadde utsett seg til brennoffer. Men Abraham kan ikke innvie Isak i det. Hvordan skulle Isak forstå sin far, at han ville ofre sin egen sønn? Hvordan kunne han forstå en slik kjærlighet? Abraham svarer slik at Isak skal få hvile i tro til Gud og hans råd. Det er den allvitende og gode Gud som skal utse seg lammet. Isak trenger ikke å engste seg, men skal få hvile i Guds råd. Her møter vi Abrahams egen fortrøstning til Gud. Men vi møter kanskje

også et gryende håp hos ham. Han skal ha Isak med seg tilbake, for i Isak skal det nevnes ham en ætt. Men hvordan skal det gå til? Kan det være mulig at Isak skal spares?

Så går de videre sammen. I tro og lydigheit bygger Abraham et alter og legger veden til rette. Han binder Isak, sin sønn, og legger ham på alteret, oppå veden. Hva tror du Isak tenkte da? Er det underlig om han ropte: Far, far, hvorfor gjør du dette? Slik hadde han aldri før opplevd sin far, slik kunne han ikke forstå ham. Slik var det også for Guds Sønn på korset. Han lærte lydighet av det han led. Selv om han visste hva han gikk til, så hadde han aldri opplevd at hans egen Far vendte seg fra ham og overga ham i døden. (jf. Sal 22).

Abraham rekker ut hånden og tar kniven. Gud har ikke vist ham noe annet lam. Så er det Isak som er offerlammet. Så er det ingen vei tilbake. Er dette offeret nødvendig, hører det med til Guds råd om frelse og velsignelse, så bøyer Abraham seg lydig under det. Hans tro og hvile er i Gud, midt i den veldige kamp og nød som må rase i hans indre.

Da roper Herrens engel til ham fra himmelen: «Abraham, Abraham. Legg ikke hånd på gutten, og gjør ham ikke noe! For nå vet jeg at du frykter Gud, siden du ikke sparte din egen sønn, din eneste, for meg».

Isak ble spart. Gud hadde utsett seg et annet lam til brennoffer. Men det offer Gud kalte Abraham til å gjøre, det var et nødvendig offer. Det var ikke noe skuespill, en tilfeldig prøve Abraham

fikk for å vise sin tro. Den eneste måten Abraham kunne bli til velsignelse for alle jordens slekter, var nettopp gjennom å ofre sin sønn. For uten at blod blir utgytt skjer ikke forlatelse. Og intet blodig offer av småfe eller storfe kunne ta bort menneskenes synder og fri dem fra den forbannelse som hvilte over slekten på grunn av synden.

Et menneske må bære menneskenes synd og skyld og sone det ved sin død. Gud utså seg en Abrahams sønn, derfor valgte han ham ut. Abraham må ha ant noe av dette under sin vandring mot Moria berg. Jesus sier om Abraham: «Han så fram til Ham som skulle gis i døden til soning. Han frydet seg over Guds frelsesråd i Sønnen og så fram til fullbyrdelsen av det.

Isak ble spart, men Guds egen Sønn ble ikke spart (Rom 8:32). Han ble ofret, ikke av Abraham, men av sin egen Far i himmelen, for å frelse oss fra den forbannelse som hvilte over oss.

Mange har stilt seg uforstående til Abrahams offer. Hvem kan forstå det? Abraham ofret sin sønn for den gode og kjærlige Guds skyld og kunne hvile i hans kjærlige råd og visdom. Men hvem kan forstå Guds offer? Hvem kan forstå hans kjærlighet? Det som Abraham ble bedt om å gjøre, var det Gud i sin tid skulle gjøre. Han skulle føre sin Sønn opp på Moria berg og ofre ham der, som brennoffer i vårt sted. Der, på Herrens berg skulle Gud la seg se, står det i 1Mos 22. Det skjedde to tusen år senere.

Gud tok sin Sønn, den eneste, som

han hadde så kjær og ofret ham på Golgata kors for vår skyld, for en ugudelig verdens skyld som ikke har gjort annet enn å trette Gud med sine synder og volde han møye med sine overtredelser. Likevel: «Så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv». «Han som ikke sparte sin egen Sønn, men ga ham for oss alle» (Rom 8:32).

Så har Gud elsket deg, slik har han ofret for deg. Skulle du ikke tilbe ham og kaste deg i hans veldige frelser- armer. Det er i livet med ham du får del i velsignelsen. Uten ham er det ingen velsignelse, hva du enn måtte få beholde. «For hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel? Eller hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel?» (Mat 16:26).

Det finnes bare ett vederlag som holder, og det er Lammet. Uten Lammet er det ingen velsignelse. Ditt eget liv hører forbannelsen og dommen til. Hvert eneste menneske som ikke eier Lammet, går mot Guds store doms- og slaktofferdag. Når Lammet sender sin morderengel ut med sin sigd kan ingen unnfly, bare de som hører Lammet til, Lammet som er slaktet og har kjøpt dem til Gud med sitt blod. I ham er du frelst og berget fra dommen, for han har vært i dommen i ditt sted, slik han gikk i Isaks sted.

Del 3/6

Forts. i neste nr.

Nasjonal frihet

Av Øivind Andersen

«Land! Land! Land! Hør Herrens ord!»

Jer 22:29

Det er Gud som har gitt menneskene faste bosteder og satt grense-skjell mellom dem. Det hører med til det som vi kaller den alminnelige åpenbaring, og Gud har ordnet det slik for at menneskene skulle søke ham (Apg 17:26-27).

Det er gudgitt at hver nasjon har sitt eget land. Det er Guds mening at nasjonene skulle leve i fred med hverandre og respektere hverandre.

Men skal dette bli virkeliggjort, må vi være tro mot de lover og ordninger som etter Guds ord gjelder i samfunnet.

Det er fire myndigheter som Gud har satt i samfunnet.

Den første er Guds ords myndighet. Den er all annen myndighet overordnet. Vi kan også kalle den Bibelens autoritet.

Den andre er foreldremyndigheten. I den har all annen myndighet sin rot, sier Martin Luther. Det er ikke samfunnet, men foreldrene som skal oppdra barna.

Den tredje er lærermyndigheten.

Det er Guds ordning at det skal være lærere, og da tenker vi ikke bare på lærere i Guds ord, men på all sann undervisning. Lærerne skal ha myndighet til å holde disiplin, for at undervisningen kan komme til sin rett.

Den fjerde er øvrighetens myndighet. Det ord som er oversatt med øvrighet i Bibelen, betyr egentlig myndighet. Den går ut på å styre og lede et samfunn og på å opprettholde grensen mellom godt og ondt, sannhet og løgn.

En nasjons velferd og fremtid beror på at disse myndigheter blir respektert og får lov til å gjelde. Når de undergraves, er et land i fare! Da ødelegges et lands kultur, økonomi, moral og religion. Da blir det kaos og uholdbare forhold.

Derfor roper vi til det norske folk: «Land! Land! Land! Hør Herrens ord!» Vend om, før det er for sent! Be Gud oppreise menn og kvinner i vårt samfunn som respekterer Guds lover og ordninger! Da er det håp for Norges fremtid.

«Ved kilden»,
Lunde forlag 1977.
Andakt for 17. mai.

Fra lys til mørke

Av Ingar Gangås

«Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri.»

Joh 8:36

I møte med sine tilhørere var det om å gjøre for Jesus at den enkelte måtte settes fri og komme til personlig og levende tro. Denne friheten finnes bare i Jesus Kristus. Menneskets samvit-tighet er bundet inntil den finner hvile i syndenes forlatelse, på grunnlag av Jesu fullkomne frelsesverk.

Når Ordet om Jesus slår rot i hjertene, får det positiv innvirkning på den enkelte, på forholdet i hjemmet, på samfunnet i sin helhet, arbeidsmoralen, lovgivningen, ja, kort sagt på hele nasjonens ve og vel. Motsatt vitner historien om at når de kristne grunnverdier taper sin innflytelse, kan hele land og riker gå til grunne. Det hevdes at det store Romerriket gikk i oppløsning på grunn av umoral og et utsvevende liv. Sant er det i alle fall at et lands kultur har avgjørende betydning.

I vårt land har den kristne kulturen stått sterkt i mange år. Elias Blix var ikke i tvil om at Guds ord hadde ført til stor

“—————
Når de kristne grunnverdier taper sin innflytelse, kan hele land og riker gå til grunne.
—————”

velsignelse for landet vårt. Derfor skrev han det også slik i fedrelandssalmen «Gud signe vårt dyre fedreland»:

*«Vårt heimland i mørker lenge låg,
og vankunna ljuset gøymde.
Men, Gud, du i nåde til oss såg,
din kjærleik oss ikkje gløymde.
Du sende ditt ord til Noregs fjell,
og ljøs over landet strøymde.»*

Han var seg bevisst at vi var avhengige av Herren:

*«Vil Gud ikkje vera bygningsmann,
me fåfengt på huset byggja.
Vil Gud ikkje verja by og land,
kan vaktmann oss ikkje tryggja.
Så vakta oss, Gud, så me kan bu
i heimen med fred og hyggja!»*

Reformasjonen

Påvirkningen fra reformasjonen skulle få stor betydning for oppbyggingen av landet vårt. Den ble lovfestet i Danmark-Norge i 1536. Den lutherske gudstjeneste ble innført året etter, mens konfirmasjonen kom i 1736. Allmueskolen, med lov om 7-årig folkeskole i Norge fra 1889, førte blant annet til opplæring i Martin Luthers katekisme og Erik Pontoppidans «Sannhet til gudfryktighet». Vekkelsen med Hans Nielsen Hauge, og seinere innflytelsen fra Sverige med Carl Olof Rosenius, satte sine spor. Konventikkel-

Møtekalender

Mai

- 14.-16. Steinsdalen
Ole Martin
Brennsæter,
Rami Seppälä
- 14.-16. Langli
Herman Geller,
Martin Fjære
- 14.-16. Skjæveland
Olav Bergene
Holm (sr.),
Per Hove
- 14.-17. Mosvik
Gunnar Nilsson
15. Årnes
Per Bergene Holm

Barneleir på Fossnes

24.-26. juni
Talere/ledere: Lars Fossdal,
Martin Fjære og Konrad Fjell.

Påmelding: André Heian
(411 01 223) innen 20. mai

Juni

- 2.-5. Ørsta
Sigbjørn Agnalt
- 9.-15. Moldova
(bibelskoletur)
Per Bergene Holm,
Martin Fjære m.fl.
25. Askim
Sigbjørn Agnalt
26. Randaberg
Per Hove

*Program for sommerens stevner
på side 19 og 20.*

Ungdomsleir på Trettenes

24.-26. juni
Talere/ledere: Jan Eirik Berre,
Asbjørn Fosslie, Reidar Heian, Rami
Seppälä og Fredrik Thorbjørnsen

Påmelding: Reidar Heian
(414 95 526) innen 20. mai

plakaten ble avskaffet i Norge i 1842, og med større forsamlingsfrihet ble mange nådd av vekkelsene som gikk over landet vårt. Spesielt i siste del av 1800-tallet og fram til 1905, ble mange berørt. I kjølvannet av dette, bredte misjonstanken seg. Norge ble en tid det landet som i forhold til innbyggertallet hadde flest misjonærer. De to verdenskrigene lutret oss, og avhengigheten av Gud holdt seg ennå en stund. Men

snart skulle materiell velstand endre på dette og føre til et friere forhold til de kristne grunnverdiene.

Troen på det gode mennesket

Nå er respekten for det guddommelige snart borte. Mennesket har satt seg i Guds sted. Idealene som skjød fart under opplysningstiden, med frihet for det enkelte menneske og løsrivelse fra Gud, og slagordet fra den franske

revolusjon (1789) om «frihet, likhet og brorskap», har vunnet terreng og er snart det enerådende syn i vårt land. Det har blitt en menneskerett å leve etter sine egne lyster. «Selvbestemmelse» er et sentralt ord i nesten alle sammenhenger. Ja, kanskje har løsrivelsen fra Gud og hans Ord gått lengst, og utviklet seg raskest her i Norden de siste årene.

Grunnloven

Grunnloven fra 1814 er blitt endret flere ganger. Inntil grunnlovsendringen av 21. mai 2012, lød paragraf 2, om statens religion, slik:

«Alle indvaanere av Riget have fri Religionsøvelse. Den evangelisk-lutherske Religion forbliver Statens offentlige Religion. De Indvaanere, der bekjenne seg til den, ere forpliktete til at opdrage deres børn i samme».

Så ble dette forandret til at kristendommen og humanismen sammen skal utgjøre verdigrunnlaget som den norske stat skal tuftes på. Ved ny revidering av 9. mai 2014, fikk paragrafen følgende ordlyd:

«Verdigrunnlaget forblir vår kristne og humanistiske arv. Denne grunnlov skal sikre demokratiet, rettsstaten og menneskerettighetene».

I denne formuleringen ligger det implisitt en pluralisme der kristendommen ikke lenger skal ha noen fremtredende plass. I toleransens navn skal alt likestilles og respekteres. I praksis har kristendommen fått svært trange kår i landet vårt. Når vi opplever at skoler ikke lenger tillater å

be Fadervår, holde andakt og syngne kristne sanger, når konfirmasjonsordningen er blitt slik at de kristne mange steder kvier seg for å gå i kirken på konfirmasjonsdagen fordi det kristne innholdet er tatt bort og erstattet med underholdning, når eldre kristne på aldershjem får beskjed om at det er forbudt å snakke om Jesus der, og når småbarn i barnehagen skal lære om homofili og ekteskap mellom to personer av samme kjønn gjennom pekebøker som staten har distribuert, da kan vi ikke lenger kalle Norge et kristent land.

Humanismen – slik den verdslige humanisme fremstår – utelukker at det finnes en objektiv sannhet. Derfor må de kristne grunnverdiene bort, slik at ikke kristendommen favoriseres fremfor de andre. Den senere tids utvikling viser at samfunnet vårt *ikke* er blitt mer humant og bedre av den grunn. Vold, rusproblemer, psykiske lidelser, skilsmisser, tyverier, ran og drap florerer som aldri før.

Frafall fra Gud

Hvordan er det mulig at utviklingen har gått så fort? Satt på spissen er det blitt sagt: «Det tar tusen år å bygge opp en kristen kultur, men det trengs ikke mer enn ti år på å rive alt ned igjen». Den utviklingen som har skjedd de senere årene bekrefter at det går uhyre fort å ødelegge et lands grunnverdier. Det skjer når mennesket forlater Gud.

Bibelen taler advarende om de onde ånder som kommer tilbake når huset er

“
Når mennesket ikke lenger bryr seg om å «eie Gud i kunnskap», men bevisst trosser Guds gode vilje ved å leve i strid med hans bud, vil det bli overgitt til «et udugelig sinn».
”

pyntet og gjort rent. Vi leser i Matteusevangeliet (12:43-45):

«Når den urene ånd har forlatt et menneske, flakker den om i tørre trakter og leter etter et hvilested, men finner det ikke. Da sier den: Jeg vil vende tilbake til mitt hus som jeg gikk ut av. Når den så kommer dit, finner den det ledig, feid og pyntet. Da går den bort og tar med seg sju andre ånder, verre enn seg selv, og de flytter inn og bor der. Og for det menneske blir det siste verre enn det første. Slik skal det gå med denne onde slekt».

Er det dette som er i ferd med å skje i vårt land? Når en har forlatt troen på Gud, kan den onde komme tilbake og besette hjertet på nytt. Og da blir situasjonen verre enn den var før.

Et av Herrens klare domsprinsipper står beskrevet i Lukasevangeliet (12:48):

«Men den som ikke kjente den (Herrens vilje), og gjorde det som fortjente slag, han skal få færre slag. Hver den som mye er gitt, av ham skal mye kreves. Og den som har fått mye betrodd, av ham skal dess mer fordres».

Lovendringer

I lys av dette blir det alvorlig å tenke på flere av de nye lovene som er blitt innført i Norge de siste årene, og som er i strid med Guds ord. Her vil vi bare nevne likestillingsloven fra 1978, lov om selvbestemt abort fra 1978 og kjønnsnøytral ekteskapslov som ble innført fra 1. januar 2009. Når dette skrives, kommer nyheten om at Kirkemøtet med 88 av 115 stemmer har vedtatt at det skal utarbeides en liturgi for at homofile og lesbiske par skal kunne få vigsel i kirken. Da legitimerer kirken synden, og straffen fra Herren er ikke til å unngå.

Overgitt til et udugelig sinn

Når mennesket ikke lenger bryr seg om å «eie Gud i kunnskap», men bevisst trosser Guds gode vilje ved å leve i strid med hans bud, vil det bli overgitt til «et udugelig sinn» (Rom 1:28). Romerbrevets første kapittel (v. 21-32) taler rett inn i vår situasjon:

«For enda de kjente Gud, æret eller takket de ham ikke som Gud. I stedet ble de tomme i sine tanker, og deres uforstandige hjerter ble formørket. Mens de gav seg ut for å være vise, ble de dårer. Og de byttet bort den uforgjengelige Guds herlighet mot et bilde, en avbildning av et forgjengelig menneske og av fugler og firbente dyr og krypdyr. Derfor overgav også Gud dem i deres hjerters lyster til urenhet, til å vanære sine legemer seg imellom. De byttet bort Guds sannhet mot løgnen og æret og dyrket skapningen framfor Skaperen, han som er lovprist

i evighet. Derfor overgav Gud dem til skammelige lidenskaper. Deres kvinner byttet om det naturlige samliv med et som er mot naturen. På samme vis forlot også mennene den naturlige omgang med kvinnen og brente i begjær etter hverandre. Menn drev skammelig utukt med menn, og fikk på sin egen kropp den straff de fortjente for sin forvillelse. Og ettersom de ikke brydde seg om å eie Gud i kunnskap, overgav Gud dem til et ududelig sinn, så de gjør slikt som ikke sømmer seg. De er fulle av all slags urett, umoral, griskhet, ondskap, fulle av misunnelse, mordlyst og strid, svik og falskhet. De ble ryktemakere, baktalere, gudshatere, voldsmenn, overmodige, storskrytere, oppfinnsomme til ondt, ulydige mot foreldre, uforstandige, upålitelige, uten naturlig kjærlighet, ubarmhjertige. De kjenner godt til Guds rettferdige dom, at de som gjør slikt, fortjener døden. Likevel gjør de ikke bare slikt selv, men de holder også med dem som gjør det».

Bibelen er klar og konkret i sin veiledning. Problemet er bare at mennesket ikke vil bøye seg for Guds tale, men ønsker heller å gå sin egen vei. Da utvikles tåkesynet veldig fort, og deretter kommer mørket, slik at du mister alt gangsyn. Ny-hedenskapet blir verre enn hedenskapet! Frafallet arter seg som å være på skrånplanet. Det rutsjer stadig fortere utfor! Det er skremmende hvor fort det går.

Gud tukter til vårt gagn

Når Gud tillater at dette skjer, er det fordi han tukter oss. Han gir oss de led-

erne vi har fortjent. Gjennom kors og trengsel oppdrar han for sitt rike. Dette gjør han fordi han vil oss vel, og at vi skal bekjenne våre synder, søke ham og be om nåde.

Virkelig frihet

Det mest kjente sitatet fra Frostatingsloven lyder slik: «Med lov skal landet bygges, og ikke med ulov ødes». Snorre Sturlason hevder at Håkon den gode «satte» Frostatinget rundt år 950-60. Han mener at lovteksten ble nedskrevet rundt år 1000-1200. Dersom det stemmer, er det en tusenårig tradisjon som nå forkastes.

Da kristendommen kom til Norge, måtte mørket gradvis vike for lyset. Det gikk fra mørke til lys. Nå skjer det motsatte: Vi går fra lys til mørke. La oss rope til Herren om at Han må være vårt Lys i dette verdens mørke!

Bare Bibelen forkynner virkelig frihet. Evangeliet er budskapet om syndenes forlatelse i Jesus Kristus. Ved troen på Jesus får du fred med Gud i en god samvittighet, fri fra lovens anklage og dom. *Det* er virkelig frihet. De ti bud er Guds gode livslover som bevarer deg og holder deg på veien til himmelen. Tenk å få leve i barnekår hos Gud med alle barnets rettigheter, og ha Guds velsignelse her på jorden og arverett til himmelen!

Vi trenger å høre det på nytt. Det gjelder himmel eller helvete:

«Til frihet har Kristus frigjort oss. Stå derfor fast, og la dere ikke igjen legge under trelldommens åk» (Gal 5:1).

En dypt alvorlig situasjon

Uttalelse fra NLL

Ikke uventet bestemte kirkemøtets flertall 11. april at Den norske kirke skal få en liturgi for kirkelig vigsel av likekjønnede par. Noen korte momenter i denne dypt alvorlige situasjon:

For det første

må vi være klar over at Den norske kirke og Guds menighet er to vidt forskjellige ting. Guds menighet består av gjennfødte og troende mennesker som følger hyrdens røst. «Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg» sier Jesus (Joh 10:27). Guds menighet er ikke et ytre kirkesamfunn, men de som vandrer i Jesu fotspor og følger hans ord.

Gjennom hele kirkens historie har en av de mest giftige og farlige fiender av Guds menighet vært den falske kirke. Bibelen kaller denne kirke for den store skjøge (Åp 17). I motsetning til bruden (Åp 21) er skjøgen alle de mennesker som bekjenner seg til Jesus med munnen uten å være født på ny av Den Hellige Ånd og vandrer i Jesu fotspor. Jesus sier: «Dere er mine ven-

ner dersom dere gjør det jeg pålegger dere» (Joh 15:14).

Den falske kirke tjener ikke Jesus og Guds rike, men tjener seg selv og mørkets herre. Den falske kirke søker ikke Guds ære, men søker i alt den gjør å fremme sin egen ære, makt og posisjon blant menneskene. Den falske kirkes ånd kjennetegnes av ordene i Joh 12:43: «For de ville heller ha ære av mennesker enn ære av Gud». Den norske kirke har med biskopene, de fleste av prestene og kirkemøtets delegater blitt en del av den falske kirke, og skal en dag få sin rettmessige dom av Gud (Åp 18:1ff).

For det andre

må vi være klar over at Den norske kirkes røst og Guds røst er to vidt forskjellige ting. Den norske kirke sier at to personer av samme kjønn kan leve sammen i ekteskap på samme linje som mann og kvinne. Den norske kirke sier at homofilt samliv ikke er synd, men under Guds velsignelse. Gud sier gjennom sitt ord: «Eller vet dere ikke at de som gjør urett, ikke skal arve Guds rike? Far ikke vill! Verken horkarer eller avgudsdyrkere eller ekteskapsbrytere eller de som lar seg bruke til unaturlig utukt, eller menn som øver utukt med menn, eller tyver eller pengegriske eller drankere eller baktalere eller røvere skal arve Guds rike» (1Kor 6:9-10). Og: «Du skal ikke ligge

Husk å gi ekspedisjonen,
v/Magne Ekanger, beskjed om
adresseendring når du flytter!
412 45 598 /
magne.ekanger@haugnett.no

med en mann slik som en ligger med en kvinne. Det er avskyelig» (3Mos 18:22).

Den falske kirke sier at den som lever i homofilt samliv blir frelst. Gud sier at den som lever i homofilt samliv går evig fortapt. Guds folk kan umulig være under en talerstol hvor skjøgens røst lyder, men må fly denne røsten for ikke selv å bli inntatt av den samme villfarelsens ånd.

For det tredje

har lederskapet i Den norske kirke med et samlet bispekollegium i spissen gjort seg til vranglærere som forfører Guds folk. Skriften sier uttrykkelig at det strider mot den sunne lære å praktisere eller lære at homofili er rett ut fra Guds ord (1Tim 1:9-10).

Jesus sier om dem som forfører hans barn: «Men den som forfører én av disse små som tror på meg, for ham var det bedre om en kvernstein ble hengt om halsen på ham og han ble senket i havets dyp. Ve verden for forførelser! For forførelser må komme, men ve det mennesket som forførelsen kommer ved» (Mat 18:6-7).

For det fjerde

må Guds folk være klar over at kampen mellom den falske og sanne kirke kommer til å intensiveres i tiden fremover. En forstår av den ånd som kirkemøtets flertall representerer at en ikke bare ønsker å fremme en plass for sitt syn, men fortrenge dem som mener noe annet.

Guds folk og menighet kommer i tiden fremover til å oppleve trengsel

og forfølgelse fra den falske kirke. Det kommer ikke til å stanse med at den som lærer noe annet støtes ut av kirken, men forfølgelsen kommer til å fortsette til denne røst har blitt fortiet. Men Jesus har forutsagt dette: «De skal utstøte dere av synagogene. Det kommer en tid da hver den som slår dere i hjel, skal tro at han gjør Gud en dyrkelse» (Joh 16:2). Ingen må bli forundret når dette skjer!

Til slutt: Det er en dypt alvorlig situasjon vårt folk og land har kommet inn i. Det skulle tillyses faste og bønn i kirker, bedehus og hjem over vårt ganske land. Vi skulle be Gud om det var mulig at han kunne drøye litt til med sin dom, slik Abraham ba for Sodoma og Gomorra som var henfalte til samme synd, så kallet til omvendelse og syndenes forlatelse kunne lyde enda en stund i vårt folk. Enhver skulle be Gud om hans nådige tilgivelse for sin egen synd, verdslighet og likegyldighet. Ingen av oss kan si at vi er fri fra synd og medvirkning i det dype frafall vi opplever. Hvem av oss har kjempet, bedt og vært på sin vakt slik som man burde?

Reidar Heian

Formann for

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Konrad Fjell

Sekretær for

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Per Bergene Holm

Rektor ved Bibelskolen på Fossnes

Daniels forsett

Av Konrad Fjell

Etter at vi i innledningen av Daniels bok, i det første kapittelet, har hørt hvordan Babels konge innordnet livet til de unge israelittene slik at deres sinn og tanke skulle vendes bort fra livet i Jerusalem, får vi i det åttende verset et markant «men»: «Men Daniel satte seg fore i sitt hjerte at han ikke ville gjøre seg uren med kongens fine mat og med vinen som han drakk. Han ba den øverste hoffmannen om at han måtte slippe å gjøre seg uren».

«Daniel satte seg fore i sitt hjerte...». Her stilles vi overfor et hjerte som er ett med Gud. Vi møter et hjerte som lever og ånder i Jerusalem og for Herren sin Gud, selv om han legemlig hadde blitt plassert i Babylon. Daniel er i sitt hjerte og i sin samvittighet inderlig forenet med Gud og hans ord. Slik skulle også vi som har våre legemer i denne verdens Babel, ha vårt hjerte og vår tanke i det himmelske Jerusalem (Kol 3:1ff).

Denne innstillingen hos Daniel var ikke noe som bare plutselig ble vakt idet han kom til Babylon, men noe som hadde begynt allerede mens han var hjemme i Jerusalem. Det er ikke usannsynlig at Daniel hadde hørt profeten Jeremia og blitt mektig grepet av hans ransakende omvendelsesforkynnelse. Vi vet at Daniel hadde en skriftrull med Jeremias bok hos seg i Babylon, og at han ofte gransket og leste i den (Dan 9:2).

Daniels guds frykt var altså ikke

noe som plutselig slo ned i ham når han kom til Babylon. På samme måte må ingen av oss tro at vi likesom får nye åndelige krefter og klarsyn fallende ned i hodet dersom vi bare blir stilt overfor virkelige prøvelser og fristelser.

Den måten du kommer til å møte de virkelige fristelser og prøver i livet på, kommer an på hvordan du lever med din Gud i dag. Dersom du i dag er sløv, likegyldig og søvning kommer det til å prege den måten du i morgen eller siden møter større fristelser og prøver.

Jesus sier i Lukasevangeliet (16:10): «Den som er tro i smått, er også tro i stort. Og den som er urettferdig i smått, er også urettferdig i stort». Vi har lett for å tro at dersom vi virkelig blir satt på den store og ultimate prøve vil vi stå standhaftige, men det er et djevelens bedrag.

Dersom du i dag er tro i de «små» fristelser og prøvelser, kommer du til å stå også når du stilles overfor det som er større og vanskeligere. Men om du i dag kompromisser og er sløv i de små hverdagslige ting i ditt gudsforhold, kommer du også til å være det når du stilles overfor de større prøvelser. Det er helt sikkert. Ikke bedra deg selv!

At Daniel umiddelbart satte seg fore å ikke gjøre seg uren, hang altså sammen med at han i de små ting i hverdagen hadde et hjerte som var helt med Gud. Dette ser vi om vi legger merke

til at av alle de guttene som ble bortført fra Jerusalem, var det kun fire av dem som inntok en slik holdning. De andre ble fra den dagen gradvis oppslukt av den babylonske ånd, og siden hører vi

ikke mer om dem, og de ble uten noen som helst innflytelse og påvirkningskraft på sine hedenske omgivelser.

De hadde kanskje den holdning at de skulle vinne Babel ved å bli som

Babel, men denne holdningen førte til at Babylon vant dem for sitt rike og sin tankegang. Gjennom Daniel og hans venner, møter vi fire unge menn som står fast fra første stund, og de kom til å øve en innflytelse som er aldeles ufattelig – i to verdensriker og over flere konger.

Gjennom Daniel og hans venner, møter vi fire menn som ikke hadde sitt liv i denne verden kjært, like til døden. De gav avkall på sitt liv i denne verden og vant det. De som ville berge sitt liv ved å kompromisere med Babylons ånd, tapte sitt liv til evig tid. Vi skulle også møte fristelsene som Daniel og hans venner, og det gjør vi ved å ha et hjerte som er i himmelen og et blick som er festet på Jesus, han som er troens opphavsmann og fullender (Heb 12:1ff).

*Den tro som Jesus favner og hjertet rense kan,
den tro hvormed vi havner i himlens frydeland,
den tro er sterk og må til offer være rede,
i sorger og i glede sin prøve kunne stå.*

*Men gjør deg ingen tanker om troen i ditt sinn
hvis du med vilje vanker i verdens lyster inn!
Vil du ha fred og ro og vil du ikke stride
mot synden, må du vite: du har slett ingen tro!*

*Den tro som vil med lempe og uten møye frem,
den tro som ei vil kjempe seg gjennom verden hjem,
den tro er død og kald, ei verd en tro og nevne,
har ingen kraft og evne mot Satans pil og skjold.*

*Vår tro om den er liten, så er den dog av Gud.
Stå derfor sterk i striden mot alle Satans skudd!
Vår tro er dog den seir som verden overvinner,
som alle lyster binder og spotter Satans leir.*

*Den kan vel også slukkes i hjertet ganske ut,
når viljen den forrykkes og viker fra sin Gud.
Men vil det svake sinn sin Jesus ikke slippe,
så står den som en klippe mot opprørt hav og vind.*

*Frisk opp, du svake hjerte, og fatt et freidig mot!
La det kun koste smerte, ja ære liv og blod!
Hold du deg alltid nær til Kristi kors og vunder,
så ligger Satan under med hele mørkets hær!*

*O, du min lyst og ære, min Gud og Frelser god,
jeg din vil evig være, det gjelder liv og blod!
La komme hva som vil! Jeg vil på Jesus lite
og intet annet vite enn høre Jesus til.*

(Hans Adolph Brorson. Sb 299)

L&E

Sommersamling på Fossnes

– med årsmøte, 13.-17. juli

Talere: Bjarne Gjuvsland, Sigbjørn Agnalt, Per Bergene Holm, Konrad Fjell og Ingar Gangås.

Ledere: Martin Fjære, Lars Fossdal, Reidar Heian, Dag Rune Lid og Fredrik Thorbjørnsen

Sangere: Kari Mangelrød og Marit Bergene Holm, Liv Jorunn og Martin Fjære, Fossneskoret og mannskoret Klippen.

Påmelding: André Heian
411 01 223 / andre@heian.se

Påmeldingsfrist: 15. juni.

De som vil benytte stemmeretten, må gi beskjed om dette ved påmelding.

Flere opplysninger og priser: nll.no

Program

Onsdag

20.00 Møte v/Konrad Fjell

Torsdag

08.00 Bønnemøte

10.00 Årsmøte

Andakt v/Ingar Gangås

17.00 Bibeltime v/Per Bergene Holm

20.00 Bibeltime v/Sigbjørn Agnalt

Fredag

08.00 Bønnemøte

10.00 Bibeltime v/Bjarne Gjuvsland

11.30 Bibeltime v/Per Bergene Holm

11.30 Barnemøte v/Kari Brennsæter

17.00 Familiemøte v/Konrad Fjell

20.00 Møte v/Sigbjørn Agnalt

22.00 Ungdommens spørretime

Lørdag

08.00 Bønnemøte

10.00 Bibeltime v/Sigbjørn Agnalt

11.30 Bibeltime v/Bjarne Gjuvsland

11.30 Barnemøte v/Kari Brennsæter

17.00 Misjonsmøte v/Ingar Gangås

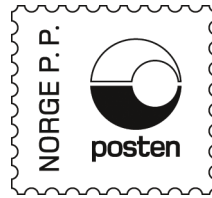
20.00 Møte v/Konrad Fjell

Søndag

08.00 Bønnemøte

10.30 Møte v/Per Bergene Holm

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Stevne på Laberget

4. - 7. august

Talere: Odd Eivind Stensland,
Marcus Söderberg, Bjørn Valde og
Ingar Gangås

Ledere: Thormod Fjell, Ivar Fiske og
Jan Ove Heggdal

Sangere: Per Brattgjerd, Bjørn Valde,
Liv Jorunn og Martin Fjære

Påmelding: Marianne Gangås
415 42 259 / m_gangaas@hotmail.com

Påmeldingsfrist: 6. juli.
Vær tidlig ute med påmelding! Det
fylles fort opp. Er det fullt på Laberget
Leirsted, vil du bli innkvartert på
Skogn Folkehøgskole (5 km unna).
Beskjed om dette fås ved påmelding.

Program

Torsdag

19.00 Samling og kveldsmat
20.00 Møte v/Odd Eivind Stensland

Fredag

08.30 Bønnemøte
10.00 Bibeltime v/Odd E. Stensland
11.30 Bibeltime v/Ingar Gangås
17.00 Familiemøte v/Bjørn Valde
20.00 Møte v/Marcus Söderberg

Lørdag

08.30 Bønnemøte
10.00 Bibeltime v/Ingar Gangås
11.30 Bibeltime v/Marcus Söderberg
17.00 Familiemøte v/Bjørn Valde
20.00 Møte v/Odd Eivind Stensland

Søndag

08.30 Bønnemøte
10.30 Møte v/Odd Eivind Stensland
12.30 Middag og avslutning

Flere opplysninger og priser: nll.no